

Spiritual dangers when we are blessed Zac Poonen

Siunausten mukanaan tuomat hengelliset vaarat

Kohtaamme monia vaaroja Herran siunatessa meitä.

Hengellinen ylpeys

Ensimmäinen vaara on *hengellinen ylpeys*. Jumalan siunatessa meitä, saatana asettaa eteemme kiusauksia verrata hengellistä kasvuamme ja työtämme toisten omaan. Jumala vastustaa jokaista ylpeää ihmistä - oli hän uskossa tai ei. Olemme turvassa vain pitäessämme kasvomme *aina* tomussa Jumalan edessä.

Kadotamme Jumalan *armahtavaisen laupeuden* ollessamme ylpeitä, vaikkemme menettäisikään *lahjojamme*. Voimme yhä olla palvelutehtävässä mutta jumalainen apu ja Hengen voitelu ei enää vaikuta elämässämme. Kun Lucifer lankesi syntiin, hän menetti voitelunsa, mutta ei ylikuonnollisia lahjojaan. Hänellä on nuo lahjat vielä tänäänkin. Tämän tulisi toimia varoituksena jokaiselle, joka paistattelee palvelutyönsä tai lahjojensa tuomassa kunniaassa. Epäkypsät uskovat (jotka eivät osaa erottaa lahjoja laupeudesta) saattavat imarrella meitä ja sanoa ”*Herran voitelun*” olevan yllämme vaikka Jumalan kunnia työmme yltä olisikin kaikonnut (1. Samuel. 4: 21). Vaarana on, että hiljalleen imartelijoiden ääni vaintaa Pyhän Hengen vakavan puhuttelun sydämistämme.

On vain yksi luotettava merkki Jumalan siunauksista elämässämme - meistä tulee *enenevästi Kristuksen kaltaisia* - sillä siihen Hän on meidät ennaltamäärännyt (Room. 8:29). Jumala ei ennaltamäärännyt meitä taivaaseen tai palvelutehtävään. Hän ennaltamääräsi meidät Kristuksen kaltaisuuteen.

Emme saa sekoittaa *houkuttelua ja voitelua* keskenään. Jumalan *voitelema* palvelutyö vetää aina ihmisiä syvempään sitoutumiseen Kristuksen kanssa, suurempaan murtuneisuuteen ja kasvavaan vihaan syntiä kohtaan. *Houkuttelu* puolestaan vetää ihmisiä vain ihailemaan meitä ja sitoo heitä meihin. Monet poliitikot ovat hyviä houkuttelijoita ja he voivat pitää yleisöä otteeseen tuntikaupalla ja ravistella heidän tunnemaailmaansa. Mutta he vetävät ihmisiä vain puoleensa. Houkuttelijat ovat ylpeitä, kun taas voidellut julistajat ovat nöyriä.

Haluttomuus olla ojennettavana

Toinen vaara on *haluttomuus olla ojennettavana*. Jumalan siunatessa työtämme, alamme helposti ajatella, että emme voi toimia väärin. Silloin meitä eivät voi ojentaa edes vanhemmat veljet. Oikeutamme toimintamme jokaisen nuhtelun jälkeen.

Kun Herra nuhteli Juudas Iskariotia, hän loukkaantui, meni ulos ja petti Herran välittömästi (vertaa Joh. 12:4-8 ja Matt. 26:10, 14). Tällä tavalla hän tuhosi itsensä. Pietari sen sijaan nöyrtyi, silloinkin kun Jeesus nimitti häntä ”Saatanaksi”; näin pelastaen itsensä.

Pyhä Henki näyttää meille aina Jeesuksen kunnian. Kun me näemme tuon kunnian, näemme oman vajavaisuutemme välittömästi. Se saa meidät arvoimaan vaellustamme - jos olemme Jumalaa pelkääväisiä. Raamattu lupaa, että *"jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi;"* (1. Kor. 11:31). Seuraava jae jatkaa sanomalla, että jos emme anna itsestämme oikeaa tuomiota, joutuu *Jumala* tuomitsemaan meidät - *kurittamalla meitä*. Mutta Hän kurittaa, jotta meitä ei *"tuomittaisi yhdessä maailman kanssa kadotukseen"* (1. Kor. 11:32).

Itsemme koroittaminen

Saadessamme Jumalalta siunauksia, alamme helposti koroittamaan itseämme muiden yläpuolelle. Saatamme alkaa vähitellen rakentaa *"fanikerhoa"* ihmisistä, jotka ihailevat meitä - erityisesti nuorten parissa - elokuvatähtien tavoin.

Salomon poika Rehabeam haki suosiota *nuorten* parista, eikä kuullut *vanhinten* neuvoa. Tämä johti Israelin jakautumiseen.

Tällä tavalla eripuraa ja jakaantumista syntyy myös kristikunnassa. Vahvat ihmiset, jotka eivät elä ristiinnaulittua elämää, koroittavat itsensä silloin kun Jumala siunaa heidän työtään.

Apostolien teoissa on kaksi merkille pantavaa esimerkkiä.

Efeso koki apostolien tekojenkin mittakaavassa erään suurimmista herätyksistä ja joitain uskomattomimpia ihmeitä (Apt. 19:11-20). Mutta kolme vuotta myöhemmin Paavali varoitti seurakunnan vanhimpia edessä hämmöttävästä jakaantumisesta (Apt. 20:30). Paavali varoitti vanhimpia siitä, että hänen lähtönsä jälkeen heidän omasta joukostaan nousisi miehiä, jotka *"vääää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa."* He tulisivat tavoittelemaan omaa kunniaansa ja omaa seurakuntaansa. He eivät olisi huolissaan rikkovan toimintansa vaikutuksista seurakunnan maineeseen maailman silmissä. He *"tällä teolla saattavat Herran viholliset pilkkaamaan häntä."* (2. Sam. 12:14)

Toinen esimerkki: Pian sen jälkeen kun Paavali ja Barnabas olivat menestyksellisesti palvelleet Herraa, heille tuli välirikko (Apt. 15:39). He erosivat toisistaan Johanneksen, jota kutsuttiin Markukseksi, tähden. Mutta tällä kertaa Jumala käytti tätä välirikkoa keinona saada aikaan hyvää. Välirikko tuotti lopulta *kaksi työryhmää*, joista toista johti Barnabas ja toista Paavali. Täten evankeliumin edistäminen vauhdittui entisestään! Myöhemmin Johannes Markus osoitti hyödyllisyytensä kirjoittamalla *Markuksen evankeliumin*.

Miksi Jumala saattoi käyttää tätä välirikkoa kantamaan lopulta hyvää hedelmää? Sen tähden, että toisin kuin Efeson vanhimmat, Barnabas menetteli erossaan hengellisesti. Hän *ei jakanut seurakuntaa* sen tähden. Hän *ei raahannut* uskoviakaan perässään. Hän ei sekaantunut Paavalin työkenttään, vaan *meni Markuksen kanssa kokonaan eri alueelle* (Apt. 15:39). Barnabas oli Jumalaa pelkääväinen mies, joka oli kiinnostuneempi Hänen palvelemisestaan kuin omasta palvelutehtävästään. Tämän tähden hän toimi Jeesuksen opetuslapsen tavoin. Siitä syystä Jumalan siunaus pysyi heidän työnsä yllä erosta huolimatta. Mutta tällaiset opetuslapset ovat harvinaisia tämän päivän kristikunnassa.

1. Kor. 11:19 sanoo, että *"Täytyyhän teidän keskuudessanne olla puolueitankin, että kävisi ilmi, ketkä kestävät koetuksen."* Jumala käyttää puolueisiin jakaantumista tuodakseen valoon jumalattomat ja poistaakseen rikkaruohot (ylpeät ja ylimieliset) puutarhastaan - seurakunnasta.

Monta vuosituhatta sitten tapahtui jakaantuminen taivaassa. Sillä tavoin Jumala puhdisti taivaan. Hän antoi Luciferin raahata mukaansa hieman kapinalliset ja ylpeät enkelit (Ilm. 12:4 ja Jes. 14:12-15). Näin taivaasta tuli jälleen puhtas. Tämä sama puhdistustyö jatkuu vielä tänäänkin seurakunnassa, silloin kun Jumala toimii.

Sefanja 3:11-12 sanoo: ”... silloin minä poistan keskuudestasi sinun ylvääsi, riemuitsevasi, etkä sinä sitten enää ylpeile minun pyhällä vuorellani. Mutta minä jätän jäljelle sinun keskuutesi kurjan ja vaivaisen kansan, ja he luottavat Herran nimeen.” Seurakuntaan jääneellä jäännöksellä on yksi yhteinen piirre: he (jaa 13) ”eivät tee väärin, eivät puhu valhetta, eikä heidän suussaan tavata vilpillistä kieltä.” Vain silloin voi Herra ilolla iloita (jaa 17) seurakunnasta.

Eräs piirre yhdistää myös niitä, jotka lähtevät Jumalan läsnäolosta pois: *He alkavat valehdella.* Aluksi he kertovat vain *pieniä valheita, mutta vähitellen heistä tulee ”valehtelijoita, joiden omatunto on poltinraudalla merkitty.”* (1. Tim. 4:2) Tälle ajatukselle kontrastina voidaan mainita Herraa seuraavat: heidän suussaan ei ole ”*valhetta havaittu, he ovat tahrattomat*” (Ilm.14:5).

Hyviä ja huonoja esimerkkejä

Jumala on antanut meille Raamatussa useita hyviä ja huonoja esimerkkejä tähän asiaan liittyen. Viisas oppii niistä kaikista.

Aabraham ei ottanut itselleen hyvää maata, kun hänen ja Lootin palvelijoiden välillä oli riitaa. Loot otti maan itselleen välittömästi, mutta kärsi suuresti sen seurauksena (1. Moos. 13:10). Aabraham luopui oikeuksistaan. Jumala päätti lopulta antaa koko maan hänelle. ”*Nöyrät perivät maan.*”

Jaakob ei valitettavasti seurannut isoisänsä esimerkkiä. Hän otti itselleen jatkuvasti asioita: esikoisuuden Eesaulta, siunauksen isältään, setänsä Laabanin laumat ja tyttäret jne. Vasta kun hän lakkasi haalimasta itselleen materiaalista hyvää ja tarttui kiinni Jumalaan, hän sai nimen Israel (1. Moos. 32:26).

Daavid seurasi Aabrahamin esimerkkiä, eikä ikinä ottanut itselleen kuninkuutta Saulilta. Ei vaikka Herra oli hänet jo voidellut kuninkaaksi. Jumala koetteli Daavidia tämän asian tiimoilta monta vuotta. Mutta Daavid ei halunnut anastaa itselleen kuningaskuntaa. Hän odotti, milloin Jumala antaisi sen hänelle. Ja ajallaan hän myös sai valtakunnan.

Absalom oli kuitenkin erilainen. Hän oli mustasukkainen isänsä Daavidin suosiosta ja toimi häikäilemättömästi isänsä selän takana ”*kääntääkseen israelilaisten sydämet puolelleen*” (2. Sam. 15:16). Sen jälkeen hän ajoi isänsä pois ja ryhtyi kuninkaaksi. Mutta Jumala teki pian lopun hänen hallinnostaan.

Meidän palvelutyömme on oltava Jumalan antama. Ei sellainen, jonka olisimme haalineet itsellemme. ”*Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta.*” (Joh. 3:27) Mitä otamme itsellemme ei voi koskaan olla Jumalalta.

On helppoa ymmärtää tämä. On myös helppoa saarnata tästä muille. Mutta ellemme elä näiden periaatteiden mukaan, me karsiudumme pois, vaikka ymmärtäisimme nämä periaatteet kuinka hyvin ja julistaisimme niitä (1. Kor. 9:27). Jeesus sanoi: ”*Jos te tämän tiedätte, niin olette autuaat, jos te sen teette.*”

Jeesus ei koskaan *juonitellut* tai *napannut* itselleen asioita. Hän ei koskaan imarrellut ihmisiä saavuttaakseen heidän mielisuosionsa. Hän ei koskaan painostanut ketään liittymään Hänen ryhmäänsä. Hänen asenteensa oli koko ajan: ”*Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.*” Hänellä ei ollut intohimoa opetuslapseuttaa *suuria* ihmisjoukkoja tai saada *paljon* ihmisiä ”seurakuntaansa”. Hän tyytyi niihin muutamiin, jotka Isä Hänelle antoi. Myös meidän kaikkien tulee tyytyä niihin, ”*jotka Isä meille antaa.*”

Jeesus vetää ihmisiä puoleensa. Hän ei koskaan *raahannut* tai *kaapannut* heitä. Hän sanoi: ”*Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni*” (Joh. 12:32). Myös meitä kutsutaan ylentämään ristiinnaulittua Kristusta ja näin vetämään ihmisiä Hänen puoleensa. *Mutta vain ristiinnaulittu ihminen voi kunnollisesti koroittaa ristiinnaulittua Kristusta.* Ihminen, jonka kädet ja jalat on naulittuna ristinpuuhun ei voi *haalia* tai *raahata* ketään! Hän voi vain *vetää* (”draw” ei ”pull”. Suom. huom). Tänäpä on ongelmana, että *ristille naulitsemattomat* kristityt koettavat koroittaa *ristiinnaulittua* Kristusta.

Auttakoon Jumala meitä pitämään kasvomme tomussa ja oppia Hänen tiensä.
Kellä on korvat kuulla, se kuulkoon.